

noget. Så mit korte svar til hr. Morten Messerschmidt skal være, at vi selvfølgelig skal have en folkeafstemning, når der er noget at stemme om.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er ordføreren for Dansk Folkeparti, fru Pia Kjærsgaard.

Pia Kjærsgaard (DF):

Jeg tror lige, jeg vil indlede med at sige til fru Lotte Bundsgaard, at det altså var en lidt for hurtigt og billig bemærkning som afslutning på det allersidste spørgsmål, hvor man godt ved, at ordføreren ikke kan komme igen. Det, der blev henvist til, var faktisk fru Helle Thorning-Schmidts udtalelser, og det ved fru Lotte Bundsgaard selvfølgelig også udmærket. Nu skulle det så være sat plads.

Ved åbningsdebatten efter folketingsvalget i februar 2005 stillede Dansk Folkeparti forslag om en massiv opprioritering af kampen mod kræftsygdomme. Forslaget blev vedtaget af et enigt Folketing og pålagde regeringen at reservere omfattende økonomiske ressourcer, så kræftbehandlingen i Danmark kan bringes op på det højeste internationale niveau.

Efter intense forhandlinger nåede vi sidste onsdag frem til en plan, som alle parter kan være stolte af. 1,1 mia. kr. mere til kræftbehandling i Danmark er, hvad Dansk Folkeparti fik ud af at presse regeringen.

Jeg er rigtig glad for, at den nye Kræftplan II nu giver håb for de mange danske kræftpatienter, der hidtil har følt sig umådelig dårligt behandlet af systemet. Kræftplanen sikrer langt flere midler til scannere og strålekanoner, der bliver flere penge til screeningstilbud, og den allernyeste kræftmedicin og også kræftforskningen og lægernes efteruddannelse får et løft.

Jeg er ikke i tvivl om, at kræftplanen er et godt skridt fremad, men det er så sandelig også tiltrængt. Vi kan ikke være bekendt, at Danmark halter langt efter de andre nordiske lande, når det gælder overlevelseshaligheden efter kræftbehandling.

I Dansk Folkeparti er vi klar over, at kræftplanen kun er et skridt på vejen, men vi synes, at der er lagt et rigtig godt grundlag for at bringe Danmark i forreste række i kampen mod kræften. Der skal nok ofres endnu flere penge på indsatsen mod kræft, og det må vi så også være indstillede på.

Nu vil vi følge udmøntningen af kræftplanen, så vi sikrer os, at pengene bliver brugt der, hvor de gør allermost gavn.

I denne her uge træffer vi herinde de endelige beslutninger om kommunalreformen. I Dansk Folkeparti er vi stolte af at have været med hele den lange vej i dette store lovgivningskompleks og til at sikre den nødvendige politiske stabilitet og handlekraft. Der har været mange forhandlinger og udfordringer, der har skullet finde en harmonisk løsning, men nu ser det ud til, at brikkerne er ved at falde på plads.

Dansk Folkeparti ser nu frem til, at det nye kommunale danmarkskort kommer i funktion til gavn for de borgere, som det hele er til for. De mange medarbejdere og lokale folkevalgte over hele landet får med kommunalreformen rigtig gode rammer til at løse opgaverne på en både nærværende og kompetent måde, som svarer til behovene i dagens Danmark.

På andre områder må vi desværre nok erkende at det går den gale vej. Rundtomkring i Europa sidder der i øjeblikket statsledere, som lurer på, hvordan i alverden de kan slippe af sted med at liste denne upopulære EU-forfatning igennem i småbidder, uden at befolkningen opdager det.

Kl. 13.25

Herhjemme er vi chokerede vidner til de kræfter, der vil indføre arabisk retspleje i Danmark. I dette Folketing vedtager vi mange love. Alene i denne samling er det blevet til 174 lovforslag, og en væsentlig del står Dansk Folkeparti bag som ansvarligt parti. Men jeg vil gerne slå fast, at uanset hvor mange og hvor gode love vi laver, så vil noget af det allermost nødvendige for det danske retssamfund aldrig kunne oprettholdes med lovgivning alene.

Jeg tænker på trygheden og tilliden imellem mennesker. Jeg tænker på tillid imellem befolkning og folkevalgte. Og jeg tænker på opbakningen til vores fælles værdier og demokratiske institutioner. Hvis den gensidige tillid og respekt ikke er til stede, hvis man insisterer på at leve i et parallelsamfund, der sætter klanen og Muhammeds forskrifter over dansk ret, så har man altså sat sig uden for det danske samfund.

Jeg tror, at mange føler, som jeg gør, at man dårligt kan finde ord for, hvor forstemt man bliver over de destruktive kræfter, der forsøger at gennemhulle vores tålmodige og fredelige danske demokrati. Det bliver mere og mere klart, hvad det handler om. Men selv om jeg i årtier har advaret mod følgerne af masseindvandringen, så tror jeg ikke, der var nogen, der havde